

Rövidkék és hosszabbkák

A ZSUGORI ÍRÓ

Hol volt, hol nem volt, az innenen innen, a túlon túl, a pokol kapuja előtt volt egy rettenetes nagy cserfa, annak volt hetvenhét gyökere, a hetvenhét gyökerén állott hetvenhét sárkány, a hetvenhét ágán hetvenhét holló. Aki az én történetemet meg nem hallgatja, annak a hetvenhét sárkány vigye el a lelkét, a hetvenhét holló vájja ki a szemét.

Volt egyszer egy zsugori író (de az is lehet, hogy csak szegény volt, mint a templom egere), aki takarékoskodásra adván a fejét, elhatározta, hogy nem eszik mást, csak puliszkát. Megfőzött egy jókora fazékra valót a jancsikályháján, és beleöntötte az íróasztala egyik fiókjába. Ha megéhezett, kikanyarított belőle néhány kanálnyt, és a gallérja mögé hányta csak úgy hidegen, hogy megszórolja a tüzelőt. Időjártával a puliszka megpenészedett, és egyre kevésbé látszott étvágygerjesztőnek. A zsugori író, hogy kedve legyen az evéshez, elővette féltve kuporgatott szatmári szilvapálinkáját, töltött magának egy pohárkával, és megszólalt: – No, pajtás, edd meg szépen a puliszkát, aztán megihatod a pálinkát! – Émelyegve legyűrte a penészes puliszkát. Mikor az utolsó falatot is elnyámmogta, gúnyos nevetésre fakadt, és visszaöntötte a pálinkát a butyka balfácán vagy! – Nesze neked szatmári szilva! Lépre mentél a hitegetésnek? Hogy te mekkora balfácán vagy! – Ily módon a pálinkával való takarékoskodásnak is sikerült szerét ejtenie.

A zsugori író (de az is lehet, hogy csak szegény volt, mint a templom egere) még ma is élne, ha el nem fogyott volna a puliszkája. Nem maradt utána más, csak ez a kis történet, meg fél liter meg nem ivott, folyton ki- és visszatöltögetett szatmári szilva.

Így volt ez, és nem másként, aki nem hiszi, járjon utána.

ÓCSENY HARASÓ

Hajdanában-danában, mikor a Csermanek uralkodóházból származó János volt Magyarországon a király, élt egyszer egy szegény ember. Ez a szegény ember annyira nem fért már a bőrébe, hogy kerített valahonnét egy erősen használt hétmérföldes csizmát (igazából félmérföldes csizmának is csak igen nagy jóindulattal lehetett volna mondani, olyan ütött-kopott volt), aztán fölkerelkedett, és a feleségével együtt, hetven hamuba sült dollárral, meg János király illetékes főhatóságának kiutazási engedély-bengedélyével a tarsolyában (útravalóul az engedély-bengedély-osztogató jóságos hatósági bácsi a lelkére kötötte: „Szegény ember, az volna a mi alázatos kérésünk, hogy mihelyt hazatérsz, kegyeskedj majd befáradni hozzánk egy rövidke élménybeszámolóra!”), vándorútra indult, világot látni, szerencsét próbálni: takarítómunkásként, tányérmosogatóként, pizzafutárként, utcasöprőként, éjjeliőrként, újságkihordóként, favágóként, útkaparóként, aszfaltozóként, kazánfűtőként, lóapolóként, kutyapecérként, latrinakotróként, hullamosóként – akarom mondani,

fegyverkereskedőként, hadianyag-szállítóként, felügyelő bizottsági elnökként, médiamogulként, gyártulajdonosként, bankigazgatóként.

Mentek, mendégeltek, míg hetedhét országon túl, az üveghegyeken is túl, sok-sok viszontagság után Hollandiába nem értek. Vonaton érkeztek meg abba a városba, ahol egy falujukból kitántorgott retyerutyájukhoz szándékoztak bekvártélyozódni. Sejtelmük sem volt róla, merre leledzik a kitántorgott retyerutya háza. Váltig tanakodván, hogy mitévők legyenek, jó darabig eltipródtak csámpásra taposott lábbelijükben a vasútállomás előtt, mint két tojógalamb, míg az asszony egyre hevesebb unszolására föl nem szálltak terebélyes málhájukkal egy helyi buszjáratra, hogy megtudakolják a vezetőjétől, miként juthatnak el az általuk keresett címre.

Az autóbusz utasai nyájas, jóindulatú érdeklődéssel figyelték, amint a szegény ember meg a felesége körülményesen fölszuszakolódik cókmojkával a járműre.

Az asszony nem bírta megállni, és kifakadt: – Te Mátyás, mit vigyorognak olyan hülyén ezek a rusnya, vérszopó burzsoák? – Tartsd féken a nyelved, Julis! Hátha értenek magyarul... – ripakodott rá fojtott hangon a szegény ember, aztán a buszvezető orra alá bökte a címet, és sebtében egybekapirgálva páneurópai szokincset, némi torokköszörülés után kinyögte: – *Szenyor, vír zuhhen disz adressz, szilvuplé.*

A sofőr, akit úgy hívtak, hogy Lumumba van Rijn, rápillantott a kockás füzetből kitépett, gyűrött és zsírpecsétetes papirosra, és makulátlan angolsággal közölte: ez a busz ugyan nem arra jár, de szíves örömet elviszi őket. Ezt az utasokkal is tudatta a hangos bemondón, megkérdezve tőlük, hogy egyetértenek-e a kitérővel. A hollandusok harsányan helyeseltek. Az autóbusz szokásos útvonalához képest jókora vargabetűt kellett leírnia, hogy a város túlsó fertályába, egy kertvárosi negyedbe juthasson. Pontosan az előtt a ház előtt állt meg, ahol a szegény emberék retyerutyája lakott. Viteldíjat semmi módon nem volt hajlandó elfogadni a szegény embertől meg a feleségétől.

Mikor a szegény ember meg a felesége nagy hálálkodások közben („*Merszi, szóór, dankesőn, ócseny harasó!*”) lekászálódni készült a buszról, a hollandusok egy emberként talpra szökkentek, és lelkesen megtapsolták őket. Lumumba van Rijn barátságosan megszorította a kezüket, és így köszönt el tőlük: – Tanuljatok meg táncolni, különben az ég angyalai nem tudnak mit kezdeni veletek. És éreztétek jól magatokat Hollandiában!

Ezután mindenki – a szegény ember, a felesége, a kitántorgott retyerutya, meg az összes hollandus – boldogan élt. Még ma is élnek, ha meg nem haltak. A szegény ember hatósági patkányméreg-kihelyezőként, a felesége pedig krematóriumi takarítónőként talált munkát. Ebben a minőségükben habzsolták aztán a tőkés rendszer habos tortáját, és rendületlenül várták, hogy megjelenjenek az ég angyalai, és táncba vigyék őket. Nem tágitottak attól a meggyőződésüktől, hogy megfogták az Isten lábát, érdemes volt hátat fordítaniuk szülőhazájuknak. Az élménybeszámolójuk után ácsingózó jóságos hatósági bácsit meg ott egye meg a fene, ahol van...

Akadtt azonban az utasok közt egy olyan hollandus is, aki nem helyeselt olyan harsányan, mint a többiek, sőt nem is szökkent talpra és nem is tapsolt olyan lelkesen. Ő néhány nappal később az ügyvédje segítségével beperelte a közlekedési társaságot a menetrendtől való indokolatlan eltérés és a több mint háromnegyed órás késedelem miatt, aminek következtében nem érhetett oda egy üzleti tárgyalásra, és

bizonyíthatóan tetemes kár érte. A bíróság akkora kártérítést ítelt meg neki, hogy a közlekedési társaság belegebedt, mire kifizette, utána kénytelen volt lehúzni a rolót. Azóta megszűnt a helyi buszközlekedés abban a holland városban. A közlekedési társaság csődjéért a buszsofórt tették felelőssé, emiatt Lumumba van Rijn négy és fél esztendeig rács mögött volt kénytelen hűsölni. Ezeket a kis malőröket nem számítva, zavartalan az érintettek boldogsága – kinek életében, kinek pedig hol-tában.

HOGYAN LETT A HÓ FEHÉR

„A szigligeti alkotóház parkjának mélyén, a Tapolca-pataktól pár lépésnyire van egy tavacska – mesélte asztaltársainak a Kutyakaparó csárdában Makádi, az Írástudatlan Írók Irgalmasrendjének világi szerzetese, aki végleg abbahagyta az írást, amikor rádöbbedt, hogy mindenkit, aki hajlandó az ő írásainak olvasására vesztegetni az időt, nekifutásból seggbe kéne rúgni, nem is egyszer, hanem legalább háromszor... – Kis fahíd visz a tó közepén lévő parányi szigetre. Van rajta néhány pad, s terebélyes platánfa magaslik a közepén, lehet vagy százötven éves. A törzse olyan vastag, hogy egyetlen ember körül sem éri. (Nemrég valaki cédulát tűzött a platánfa törzsére: »Magyar író eladó. Kiadók, szerkesztők, pártmenedzserek, figyelme! KOLDUSBOTRA JUTOTT MAGYAR ÍRÓ ÚJSZERŰ ÁLLAPOTBAN ELADÓ. Tud fejen állni, messzire köpni, cifrán káromkodni. Keveset eszik, kis helyen elfér. Ha nem ingerlik, igen jámbor. KIVÉTELES ALKALOM! Csekély éhbérért is hajlandó szellemes és kulturált mellébeszéléssel terelni el a figyelmet az uralkodó kaszt gazzetteiről. Jelige: *Segíték árulni a hazát.*«)

Manapság már a hó sem olyan, mint régen; már a tavalyi hó sem volt olyan... Nem a természet bolondult meg, hanem a természet folyamataiba beleavatkozó embernek ment el az esze. A sárgolyó időjárását ellenőrző katonai programok egyik következményeként a manapság nyakunkba hulló hó többnyire már csak „génpiszkált” műhó. És nem úgy van már, mint régen, hogy minden egyes hópehely a természet egyedi, soha meg nem ismétlődő csodája, hanem egyforma kis egyengalacsinokból áll az egész, ráadásul vegyszerszagot áraszt, és nehezen olvad el. Ez már nem is hó, csak *ho*... Legyen az embernek gusztusa hóembert építeni belőle!

Egy szép téli napon, mikor még igazi hó hullott az égből, a kislányommal hóembert, azazhogy hóasszonyt építettünk ennek az óriási platánfának a tövébe. Sárgarépából volt az orra, fenyőtobozból a szeme, a két végén fölfelé kunkorodó ágacsokból a szája, makk-kupacsból a gombjai. Munkácsy Kosztka Amália piktor-nőtől elkunyeráltunk egy türkizkék svájcisapkát, és a hóasszony feje búbjára bigygyesztettük, Tersánszky Józsi Jenő módjára csibészesen félreclapva. Úgy is hívtuk aztán a hóasszonyt, hogy »Tersánszky Amália«. Az alábbi történet hitelességét az szavatolja, hogy Tersánszky Amáliától, a mi kissé kelekótya, de annál szeretni valóbb hóasszonyunktól hallottuk. Mikor elmesélte, megvolt már három vagy tán négy hetes is, ami hóemberek közt igen tisztos kornak számít.

»Valamikor réges-régen a hónak nem volt színe, pedig szeretett volna ő is olyan szép színes lenni, mint a madarak, a pillangók, a fák, a virágok, a rét vagy az égbolt.

Elindult hát, hogy valami kedvére való színre tegyen szert. Mikor egy tágas rétre ért, erősen megáhitotta a fű szép zöld színét. – Még mit nem! – mondta gúnyosan a rét, és nem adott színéből a hónak.

Aztán a virágokkal próbált szerencsét. Sárga, piros, kék és lila virágoktól kunyerált színt, de mindegyikük kikoszarzta: – Tágulj innét, te sehonnai koszos proli, különben rendőrt hívunk!

Ugyanígy járt egy aranyos tűzlepkével, egy ezüstrókával, egy citromsármánnyal, egy vörösbeggel, egy kékcinkével, egy sárgarigóval, egy barnamedvével, egy piros szemű fehér egérrel, a Sárga-folyóval, a Zöld-foki-szigetekkel, egy fehéroroszkékfestővel, egy fehér májú kékharisnyával, Szinyei Merse Pál *Lilaruhás nő* című festményével, a fekete himlővel meg a Vörös Brigádokkal is. Azt se bánta volna, ha tarka lesz, mint a szivárvány, de az is elkergette. Könyörgése nem hatotta meg sem a rózsabarackot, sem a zöldborsót, sem a pirospaprikát, de még a meszesgödröt, a frissen fejt tehéntejet és a szárítókötélre kiaggatott patyolatfehér lepedőket sem, sem pedig azt a fekete lelkű fehérszemélyt, aki lilahagymát árult a moszkvai Vörös téren.

A végén le is tett már róla, hogy valaha is lesz valamilyen színe. A Grimm fivérek eközben meg tipródtak, mint a tojó galamb. Halomra gyűjtötték a német népmeséket, azt azonban ha megfeszültek, se bírták eldönteni, belevegyék-e a gyűjteménybe a *Hósemmilyenke* címűt, vagy inkább hagyják ki belőle. Igenis vegyék bele, kötötte Wilhelm az ebet a karóhoz, vonított is ám, mint a fába szorult féreg, az eb is, meg Wilhelm Grimm is, Jacob Grimm meg, üvöltve, mint a sakál, erősködött, hogy hagyják ki, ilyen hülye című mesével csak lejáratják magukat. Ha elmérgesedett köztük a vita, már-már ölre mentek. Ilyenkor legszívesebben tűzre vetették volna a teljes német népmesekincset.

Ahogy szomorúan baktatott hazafelé a hó, találkozott egy árvavirággal.

– Te meg mért lóगतod az orrod? – kérdezte az árvavirág.

– Mert nincs színem, és senki sem akar segíteni rajtam – mondta a seszínű hó.

– Aztán miért akarsz megszínesedni?

– Hogy az emberek láthassanak, és meg tudjanak különböztetni az esőtől.

Az árvavirágnak megesett rajta a szíve: – Ne lógasd az orrod hiába! – Nem sajnálta a fehérségét, és adott belőle a hónak. Azóta fehér a hó, és azóta hívják hóvirágnak az árvavirágot. És valahányszor hó esik, az összes virágot, amelyik vonakodott adni neki a színéből, megfagyasztja, csak a hóvirágot nem: az a hóban is vígan virágozik.

Hóemberek is csak azóta vannak, amióta fehér a hó, mert azelőtt senkinek se volt kedve hóembert építeni a seszínű hóból. A Grimm fivérek gondja is egy csapásra megoldódott: szépen egybeállt a mesegyűjtemény, és a *Hófehérke* lett a könyv legszínompásabb darabja.

Hébe-hóba eltöprengek, milyen lenne a hó, ha a széncinkétől, a hollótól vagy a bivalytól kapta volna a színét. Földere ng bennem az apokaliptikus zűrzavar, amint egy csillagatlan, sötét éjszakán hóvi harba keveredik egy szenegáli kéményseprő...« – fejezte be történetét Tersánszky Amália, a szigligeti hóasszony, aztán megkért rá bennünket, hogy igazítsuk meg az orrául szolgáló kókadt sárgarépát, ami attól állt olyan csálén, mert rászállt egy koromfekete seregély, és itt is, ott is kicsipdesett belőle egy falatot.”

A történet végére érve Makádi nagy horderejű kérdést intézett asztaltársaihoz:

– Mit szólnának az urak egy kancsó jégborhoz?

HOZOTT ANYAGBÓL VILÁGEGYETEM

Lócsi, az Anonim Ateisták Asztaltársaságának oszlopos tagja egy nap ezzel akasztotta hasba a cimboráit a Kutyakaparó csárdában: „Volt idő, amikor még nem volt idő. Mikor még nem volt semmi, de semmi, nem volt se létezés, se nem-létezés, se univerzum, se semafor, se Magyarország, se homokzsák, se alkotmánybíró, se bálnavadászat, se politikailag korrekt közbeszéd, se Barbie-baba, se kuplung, se hiénaordítás, se boszorkány, se perzsaszőnyeg, se bűvész, se gyémántbánya, se orkán, se vécépapír, se kozmogónia, se szögesdrót, se külső meghajtó, se madonnakép, se mikroszkóp, se vegyi felhő, se műpénisz, se keresztretjvény, se aknamező, se melltartópánt, se differenciálegyenlet, se Pekingi Opera, se atombomba, se baktérium, se hidraulikus kőzetrepesztés, de istenek már valahogy voltak (hogy ezt hogyan csinálták, az alighanem örök titok marad), összegyűltek egyszer... Hol is? Még azt sem mondhatjuk, hogy a nagy semmiben, hiszen a semminek nincs kiterjedése. Mindegy; legyen elég annyi, hogy összegyűltek *valahol*. Azon tanakodtak, legyen-e vagy ne legyen valami, akármilyen, vagy maradjon a jól bevált semmi, amivel ugyan nincs semmi gondjuk, de kissé már unják. Főként magukat unták, nem is kissé. Mégse állapot, hogy istenek ugyan vannak döggel, időtlen idők óta, de rajtuk kívül aztán sehol semmi... Ráadásul végtelen potenciák feszültek bennük. Ja igen, ha még nem mondtam volna: az istenek (hogy ezt hogyan csinálták, az meg pláne rejtély) legtöbbször hímisten volt. Naná, hogy bízogott bennük a potencia! A semmi Olimposzán összegyűlt istenek közt arról ment tehát a paláver, hogy üssenek-e rést a semmin, megindítsák-e az idő zsbívását, ritytyentsenek-e világegyetemet, vagy ne ritytyentsenek. Számtalan érv megfogalmazódott az univerzumritytyetés mellett és ellen, de az eszmecsere folyton holtpontra jutott, mert minden igenre azonos súlyú, ha nem súlyosabb nemet mondott valamelyik istenség. Azt a néhány istent, akik azért akartak volna világegyetemet teremteni, hogy legyenek lények, akik imádják őket, kinevették, kifütyülték és lehurrogták. Már-már úgy látszott, hogy soha nem jutnak dűlőre, amikor honnét, honnét nem, váratlan fordulatként közjük csöppent egy ismeretlen rivális. Egyszer csak megjelent egy cédula a semmi közepén: »Leinformálható isten hozott anyagból világegyetem-teremtést vállal.« Ez aztán megadta a végső lökést az isteneknek. Nem hagyhatták, hogy sehonnai kisvállalkozók kontárkodjanak a dolgukba. Jobb meggyőződésük ellenére cselekvésre szánták magukat: nincs mese, muszáj megteremteni a mindenséget. Csakhogy a sehonnai, kontár kisvállalkozó gyorsabb és erőszakosabb volt, mint az összes isten együttvéve. Hipp-hopp, mindenféle, isten tudja, honnét összelopkodott »hozott anyagból«, valójában persze a semmiből villámgyorsan egybebutykolta a világegyetemet. Mivel az elvetemült kocaisten mindent a semmiből teremtett, nem csoda, hogy mindenén átüt a semmi. És ami mindennek a teteje: ennek a kétbalkezes, dilettáns világkutyulónak van képe gátlástalanul és szemérmetlenül imádatni magát! Ezt a közönséges ripacsot legföljebb a mikrobáknak van okuk imádni, hiszen ők a teremtés igazi nyertesei. Azóta az isteneknek az a legfőbb gondjuk, hogy minden felelősséget elhárítsanak magukról az elbaltázott teremtéssel kapcsolatban.”

Nezsideri, a Nomád Nihilisták Nehézlovasságának nunciusa, aki könny nélkül fújta a Petőfi-összest, ekként nyilatkozott meg:

– Ugye tudják az urak, hogy Petőfi pogány volt? Ugyan evangélikusnak keresztelték, de mint a nagy francia forradalom lelkes híve és tanítványa (önmagát Camille Desmoulins kései megtestesülésének tartotta), nemcsak antiklerikális volt (ezt szá-

mos verse bizonyítja), hanem pogány is. Fia kapcsán ilyen vallomást tett: „Reám és feleségemre nézve maradt volna, mint született, becsületes pogány embernek; de ipam és napam kedvéért, kik igen buzgó keresztények, meg kellett keresztelnem. Gondoltam hát, hogy legalább a neve legyen pogány, s lett belőle Zoltán. Keresztapja Arany János, a világ egyik legnagyobb költője s legbecsületesebb embere...”

Petőfi bizonyára ismerte François Boissel definícióját: „A tulajdon a rablás, a házasság az erőszak, a vallás a család törvényesített formája.”

A *Felhők* egyik darabjában úgy helyezték a vallásokat, hogy Marx és Engels se különbül:

*Nem sűlyed az emberiség!
Ilyen gonosz vala rég.
Ilyen gonosz már kezdet óta...
Hisz különben nem kellett volna
Százféle mesét,
Eget, isteneket
Gondolni ki, hogy zaboláztassék.*

Az apostolban ezt olvashatjuk:

*Hiába. Ahol pap emelt szót,
Ott az igazság megfeszítettetik,
Az igazság szörnyet hal ott. A pap
Minden szavára
Egy ördög áll elé...*

*„Ez hát a nép!” kiálta föl [Szilveszter]...
„El lehet könnyen bolondítani...
Nincs mit csodálni, ősidőktől óta
Azon valának papok és királyok,
E földi istenek,
Hogy vakságban tartsák a népet,
Mert ők uralkodni akarnak,
S uralkodni csak vakokon lehet.”*

A *gyüldei ifjakhoz* című versében is jól leszedte a keresztvizet a papokról:

*Pap és ravaszság, pap és árulás,
Pap és minden ros... egy!
Ott a gonoszság, ott van a pokol,
A kárhozat, hová ily férfi-szoknya megy.*

...

*Mint öltözetjük, lelkök oly setét,
Ők éjszakának gyermeki;
Azért látjátok őket mindenütt
A szabadság, e napfény ellen küzdeni.*

Mire fejtegetésének végére ért, jószerivel már egyetlen vendég sem ült a szomszéd asztaloknál. Sorban föltápáskodtak, és méltatlankodva elhordták az irhájukat a Kutyakaparó csárdából. Nem bírták tovább hallgatni Lócsei és Nezsideri „istentelen dumáját”. – Inkább belépek az Öngyilkosok Klubjába – morogta egyikük. – Lopják a napot, és istentelenkednek – motyogta más valaki. Az eloldalgóknak sejtelmük sem volt róla, mert effélének még a sejtelme is úgyszólván hatóságilag meg volt tiltva nekik, hogy Nyezsideriek ontológiai hivatást teljesítve dobálják az intellektuális késeket a Kutyakaparó csárdában; hogy valójában ők az übisztáni lét pásztorai. Hammer Dömötör csaplár, a helyiség lustán ásítózó kalapácsa is inkább hátrament a raktárba, hogy ne kelljen hallania Lócseiék szerinte is örületes szavait. Rájuk pirítani azonban nem mert a vendégeit elriasztó skandalum miatt, hiszen ők voltak a Kutyakaparó leghűségesebb látogatói.

Csak egy valaki lógott ki a sorból: egy fekete nagykabátos, fekete kalapos úr. A meglehetősen testes férfiú egy sarokasztal mögött üldögélt, olaszrizlinget kortyolgatott, és külön pohárból itta hozzá a szóдавизet. Apró malacszemeiben romolhatatlan gyermeki derű fénylett. Ő nemcsak hogy nem háborodott föl Lócseiék okfejtésén, hanem a térdét csapkodva hahotázott, és „Remek! Pompás! Úgy van!” kiáltásokkal foglalta szavakba mélységes egyetértését. Egyszer át is szólt a cimborákhoz: – Hogy Stendhált idézzem: „Istennek az az egyedüli mentsége, hogy nem létezik.” Nem is tudják az urak, milyen szívesen csatlakoznék az Anonim Ateisták Asztaltársaságához! De nem tehetem, mert ha megtudnák a híveim, tán keresztre is feszítenének. – Lócsei és cimborái megértően bólogattak. Valamennyien jól ismerték Salétrom atyát, a fondor lelkületű plébánost, aki bármikor hajlandó volt elismerni, hogy ő csak afféle megélhetési pap, egy a sok közül; az ateizmus isteni tudományában hozzá képest kismiska volt mindenki. Egy ízben, mikor helyettesítenie kellett a kórházi lelkészt, és ő szolgáltatta ki az utolsó kenetet egy nagybeteg öregembernek, Salétrom atya bocsánatot kért a haldoklótól a temérdek álságos hókuszpókuszért és hazugságért, amivel ő és paptársai traktálták élete során: – Bocsáss meg, testvérem! Nem venném a lelkemre, hogy utolsó órán is félrevezesselek. Hitedet és reményeidet káprázatokba vetted. Nincs isten, nincs élet a halál után, nincs föltámadás, nincs örök élet. De pokol és örök kárhozat sincs: ezzel vigasztalódj! A világegyetemet nem az ember kedvéért találták ki. Merő véletlen, hogy kialakult az élet a Föld nevű bolygón. Minden halandó. Semminek sincs se célja, se értelme.

– Bocsásd meg a vétkeinket, ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkező csuhásoknak – dűnnyögte Nezsideri.

– *Ergo bibamus!* – mondta Lócsei.